

PETRKLÍČ

Milí farníci,

První adventní nedělí nám začal další církevní rok. V našich domovech se objevily adventní věnce a postupně se rozsvěcovala svíčka za svíčkou, přibývalo světla a stále se přibližovala oslava události, která je nesmírně důležitá pro každého člověka. A přitom vůbec není samozřejmé, že se nám narodil Ježíšek, že přijal lidský život, že nás Bůh příchodem svého Syna na svět tak obdivuhodně obdaroval.

Stavíme betlémy, abychom měli před očima alespoň některé detaily z událostí, které se odehrály oné svaté noci. Praví betlémáři do svých betlémů po celý advent pečlivě přidávají další a další figurky, často vymění celé skupiny postav a krajinných scenérií, aby jejich betlémy „držely krok“ s adventní dobou a postupně v nich rostl vlastní vánoční příběh.

Rád vzpomínám na betlémáře Eduarda Severu z Brna-Židenic. Několikrát během adventu nás pozval k nim domů a ukazoval nám, jak v jeho betlému putuje Josef s Marií k městu Betlému, jak se přibližují k jeskyni, v níž se má Ježíšek narodit, jak se přemísťují celé skupiny postav, a dokonce některé figurky musí zmizet opět v krabici, protože v tomto roce už splnily svoje poslání. Docela živě jsem si mohl představit události, o nichž Písmo svaté vypráví, ale také domýšlet, co všechno s nimi muselo být spojeno, aby se mohly stát tak, jak se o nich píše. Byla to zvláštní dramaturgie pro adventní přípravu, ale umožňovala doslova vstoupit do děje příběhu a s očekáváním vyhlížet další krok k narození Spasitele. A neskončila Štědrým večerem. I během vánoční doby se betlém stále proměňoval – nejen příchodem Mudrců z Východu, ale celé skupiny darovníků a koledníků se postupně vytrácely, aby se udělalo místo Herodovým vojákům, Simeonovi, prorokyni Anně a mnoha dalším postavám.

Stručně řečeno, pro každého se tu najde místo, a nejen to – každý má do děje vstoupit ve stanovený čas do připraveného prostoru. Dějiny těch, kteří putují k Betlému, jsou stále otevřeny a pozvání, abychom vstoupili i my, platí stále. Přeji vám proto, aby se každému podařilo připojit se k zástupu těch, kteří pozvání vidět Ježíše skutečně přijali.

P. Jaroslav Filka

Advent

Ten má vždy „happy end“

Ten můj byl ještě umocněn „happy“ příběhem. Docela obyčejným.

Při budování nového plotu jsme museli vykácet obrovský šípkový keř, takže za naší zahradou vznikla velická hromada trní. Protože mně záleží na tom, aby byla zahrada hezká a byl na ni příjemný pohled i z cesty, co vede za ní, rozhodla jsem se trní zlikvidovat, což znamenalo tu pichlavou hromadu nanosit do zahrady a na drtiči ji pořezat. Při této bohubilé činnosti šel kolem mladík. S úsměvem mě pozdravil, přeskočil potok, který je mezi cestou a zahradou. A řekl mi, kam to chci nanosit, že mně pomůže. Samozřejmě jsem to s díky odmítla, neboť nosit trnové větve bez rukavic nelze. Ale řekla jsem mu, že z této jeho pozornosti jsem až k slzám dojatá.

A aby to nebyl příběh bez zakončení, tak tento gentleman mi z protějšího břehu s rukou na srdci „vystřelil“ pozdrav alá mušketýr a se svým psem odcházel. Mě nenapadlo nic jiného, než toto zdvořilostní gesto opětovat, sice bez té hluboké úklony jen se srdečným zamáváním.

Někdo si třeba řekne: „No a co?“ Já mám ale z toho v dnešní době tak vzácného lidského projevu hluboký zážitek a důvod Bohu děkovat úplně za všechno i za ten komický vzájemný pozdrav, který mi dal obrovskou radost a naději, že člověk s ochotným srdcem a smyslem pro humor ještě žije.

Je to jeden z důvodů, proč se těšit na vánoce.

B.P.

Vyprávění Vítězslava Motyčky

Vzpomínky

Zachytit vzpomínky a předat je dále těm, kteří chtějí naslouchat a uvažovat, co si z nich mohou vzít pro svůj život, je umění na obou stranách. Osobní

vzpomínky nejsou vyčerpávající studnicí informací, nemusejí se dokonce shodovat s prožitky o stejné době někoho jiného. Přesto věřím, že nás mohou obohatit.

Boží tělo poblíž domu č. 163

Padesátá léta byla především pro sedláky z Kuřimi moc těžká doba. Nechtěli vstoupit do družstva, a tak na ně byl vyvíjen nátlak.

Například můj otec byl v roce 1952 ve vězení kvůli neplnění dodávek mléka. Uhynula nám tehdy kráva, ale soudruzi požadovali zaplatit 50 tis. Kč pokuty za to, že jsme nesplnili dodávky mléka. Další alternativou bylo, že tatínek odevzdá polnosti a přejde do družstva. Otec odmítl, a tak byl od ledna do dubna zavřený a pracoval v Obranech v zahradnictví. Já měl

být kvůli tomu vyhozen z gymnázia. Ředitel obdržel z Kuřimi lístek, že naše rodina se nechce zapojit do socialistického režimu a tudíž ani já nemám nárok na studium na gymnáziu. Měl jsem podle nich jít pracovat do zemědělství. Bylo ale veliké štěstí, že maminka mého kamaráda Edy z Vojtovy ulice, paní Malášková, byla v té době poslankyní parlamentu a ta se za mne přimluvila. Díky ní jsem dostudoval a pak pokračoval ve studiu na Lesnické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně. (Mimochodem Eda

Malášek vystudoval vojenskou technickou akademii a byl ve Vídni v Mezinárodní komisi pro atomovou energii jako zástupce Československé republiky). Samozřejmě jsem musel být zapojen do Svazu socialistické mládeže, ale to jsme se spolužáky využili k tomu, že jsme založili taneční a pěvecký soubor.

Motyčkovi: zleva nahoře Vítězslav, dole bratr Zdeněk, děda Josef, sestra Dagmar

Pořádali jsme kulturní vystoupení, dožínky apod. Také jsme museli chodit na brigády, ale to mi nedělalo problémy. Dokonce si vzpomínám na jednu zvláštní příhodu, někdy v letech 1951–1952, kdy jsme s hajným Viktorínem vezli do kláštera v Nelepči dříví, určené na opravy budov. Dělníci tam zrovna před našimi zraky zbourali část zdi, kde byly zazděny lidské ostatky. Jako 18letému klukovi se mi to jevilo jako ohromná senzace, ale nezdálo se, že by s kostmi chtěli naložit nějak pietně, nebo dokonce, že by zavolali archeology. Zkrátka to byla léta krátce po válce...

Do dění v Kuřimi jsem se pak zapojil až v roce 1967, kdy jsem začal pracovat v komisi pro lesní a vodní hospodářství při Městském národním výboru (MNV) v Kuřimi. Byla to budovatelská léta a zdaleka ne vše šlo hladce.

Například když se kolem roku 1968 mělo stavět Gottwaldovo sídliště (dnes Popkova), nebyla hotová kanalizace v ulicích Komenského a Popkova a nebylo kam napojit kanalizaci pro zamýšlené sídliště. Stavbu sídliště měly na

starosti Pozemní stavby, a pokud měly stihnout termíny, kladli si za podmínku vybudování kanalizace do listopadu 1969. Pro tehdejšího předsedu MNV Jarůška to bylo ale nemožné zajistit. Díky mé tehdejší práci se mi podařilo domluvit, aby náš podnik Zemědělské stavby postavil v požadovaném termínu

kanalizaci – kromě zmíněného sídliště – i v ulicích K. H. Máchy, Pod Horkou, v ulici Nová, U vlečky, na Úvoze a dalších. To, že jsem Kuřimi pomohl, znamenalo, že jsem se stal poslancem MNV (dnes zastupitelem) a předsedou stavební komise. Musíte si ale uvědomit jak náročná práce to byla, protože úřednický aparát tehdy a dnes není vůbec to samé. Ještě když jsem se svou funkcí končil v roce 1989, bylo v Kuřimi zaměstnáno jen 13 úředníků! A tak to bylo a je v porovnání se všemi úřady, např. Krajským úřadem nebo ministerstvy. Předsedu komise stavební jsem dělal asi tři volební období a zastupitele do roku 1989.

Když se ještě vrátím k těm kanalizacím, Kuřim měla odkanalizovanou jen starou část. I. etapa výstavby kanalizace proto zahrnovala tzv. „pátevní kanalizaci“: ta vedla Pod Zárubou kolem měšťanky, ulicí U potoka, pak Tyršovou k farní zahradě dolů pod Horu ke Kuřimce do čistírny odpadních vod. Po ukončení činnosti čistírny, kdy už nestačila kapacita malé čistírny pro potřeby rozrůstající se Kuřimi, se vybudovala tlaková kanalizace vedoucí zpět k Sokolovně, pak ulicí Brněnskou podél silnice do Ohlusu a dál do Brna.

Když se stavěla tato pátevní komunikace přes Tyršovu ulici, narazili na dřevěné piloty a rošty, kterými byla tato stará ulice vyztužená. Firma Geindustria, která měla provádět práce, neměla s vodními stavbami dost zkušeností, a tak narušením těchto dřevěných prvků a dalšími pracemi došlo k porušení pramenů spodní vody a vysušení studen, které měli lidé před svými domy. Díky stížnosti Pepy Maláška (to byl Edův strýc) do novin Rovnost se ředitel Geindustrie našel tak, že zastavil práce na prohloubení koryta potoka. Jiné práce, které měly souvislost s kanalizací na Tyršové, už nebyly provedeny. K tomu se přikročilo až v roce 1990 za starostování pana Růžičky.

Další složitou stavbou bylo vybudování sídliště Na Loučkách. Stavoprojekt počítal s vybudováním pouze čtyřpodlažních domů. Jenže z důvodu naplnění kapacity školy, která se měla začít stavět na druhé straně silnice, byl požadavek na zvýšení počtu podlaží nově budovaného sídliště. Stavoprojekt to ale z důvodu zachování urbanistické koncepce odmítl. Kuřim se tak opět dostala do neřešitelné situace – novou školu nutně potřebovala (Měšťanka a škola na Jungmannové už

nestačily kapacitně), ale nedokázala splnit podmínky pro její výstavbu.

Naštěstí se našel nový partner, a to Brnoprojekt, který byl ochoten přepracovat původní návrhy, a pak se mohlo stavět.

*Pohřební obřad
Vykonává pan
děkan Dvořák*

Víte, že most u Louček sloužil jednu dobu jako protiletadlový kryt? Původně byla železnice v úrovni terénu, až později ji budovali na náspu: tak vznikl most přes ulici Legionářskou. Ale most za Loučkami byl vždy, jen byl cihlový a klenutý. A pak někoho napadlo, proč budovat nové nařízené protiletadlové kryty, když se dá použít prostor pod mostem! Vcházelo se tam ulicí Havlíčkovou, byl průchozí pro pěší, ale samozřejmě autem se tam projet nedalo. Kdy to však odstranili, to si už nepamatuji...

Z dění kolem fary si pamatují děkana Dvořáka, kaplana Pekárka a kaplana Horálka, který odešel na faru do Kunštátu. Nejvíce si mě získal kaplan, co miloval fotbal. Sloužil pod děkanem Dvořákem někdy kolem roku 1950, a to bylo období, kdy Kuřim měla vynikající fotbalový tým a jezdilo se na zápasy i do Lanžhota, a on jezdil s fotbalisty, což se děkanovi nelíbilo...

V těch padesátých až šedesátých letech se ještě v Kuřimi dodržovaly náboženské a lidové tradice. Na Velikonoce se chodilo „hrkat“. My jako kluci jsme měli dvě trasy – jedna vedla k Jánečkovi a druhá od kostela ul.

Tišnovskou. Na „májovou“ jsme zase chytali chrousty ☺. Na „Boží tělo“ se průvod zastavoval na 4 místech, v průjezdech velkých statků, kde byly umístěny oltáře. Na Vzkříšení o Velikonocích byla mše už v 5 odpoledne. Když bylo teplo, tak se děvčata nastrojila do toho nejlepšího, co doma měla – některá do krojů, jiná do moderních šatů. A v prosinci se ráno chodilo na „roráty“.

Doktor Jelínek v roce 1970 varoval vedení města, aby zabránili využití pole za křižovatkou na Moravské Knínice naproti hřbitovu. Bylo to místo ležení pruského vojska v roce 1866 a mohlo být stále aktivním ohniskem např. pro tetanus. Dnes je tam ale přesto soubor staveb bývalého Statku. Když to Dr. Jelínek říkal, tak jsem si vzpomněl, jak mi děda vykládal, že kuřimský farář šel prosit velitele toho prušáckého vojska, aby neničili pole a úrodu na něm. Jen nevím, jestli ministrantem, který byl s ním, byl děda (musely by mu být jen 4 roky), nebo jiný chlapec, který mu to později vyprávěl.

Jitka Sikorová

Tichá noc

Představte si krajinu v podhůří rakouských Alp. Je Štědrý den roku 1818. Arnsdorfský učitel a varhaník Franz Xaver Gruber ve svém domku, inspirován textem kaplana a básníka Mohra z Oberndorfu, komponuje později světoznámou koledu Tichá noc, která oslavuje krásu vánoční noci. A představte si ty dva, jak ji té tiché noci v kostele sv. Mikuláše v Oberndorfu, poprvé při kytáře hrají a zpívají...

Ten, kdo někdy navštívil Salzbursko, si to dokáže určitě představit. Věřím, že krása okolní krajiny dokázala inspirovat místní

umělce. Nermalou měrou k podpoře umění v tomto regionu přispělo i bohatství kraje plynoucí z těžby soli. Dnes je možné navštívit muzeum v bývalém solném dole v Dürrnbergu, kde se sůl těžila od osídlení krajiny Kelty. A když se podél potoka po cestě lemované zastaveními křížové cesty sejde z kopce dolů, dojde se do městečka Hallein, posledního působiště skladatele Grubera. Skladatel je zde pohřben před svým domem proti kostelu, v němž je nyní muzeum Tiché noci.

Ačkoli Gruber napsal kolem devadesáti hudebních děl, nejvíce ho proslavila koleda Tichá noc. Prvním, kdo píseň uvedl ve známost širší veřejnosti, nebyl sám Gruber, ale známý varhaník Carl Mauracher z Fügen v Zillerthalu. Ten objevil roku 1821 noty koledy při opravě varhan v Oberndorfu. Píseň ho zaujala natolik, že si ji odnesl domů a dal ji místnímu varhaníkovi, který ji nadšeně šířil dál. O popularizaci Tiché

noci se zasloužily také rodiny Rainerova a Strasserova, které se věnovaly pěvecké činnosti a zařadily koledu do svého repertoáru. Píseň se začala šířit lavinovitě. V roce 1838 se dostala do oficiálního lipského zpěvníku a v roce 1843 se dokonce stala součástí německého hudebního fondu. Píseň se stala součástí jak katolického, tak i protestantského prostředí.

Rodina Rainerova uvedla koledu také

v zámoří při svém čtyřletém turné po USA. Takto se píseň dostala do mnoha zpěvníků různých amerických církví.

Velký počet misionářů mnoha církví ji začal šířit do celého světa. Díky pěveckým sborům z okolí Salzburku se rozšířila po Evropě. V polovině 19. století se zřejmě dostala i do Čech a na Moravu. Byla považována za typickou tyrolskou lidovou píseň. Jména autora

hudby a textu se začala uvádět až o mnoho let později, takže se autoři za svého života patřičné slávy nedočkali. Do češtiny byl text písně přeložen od různých autorů, neznámých i známých jako je třeba Václav Renč.

Nezbývá než si přát, aby tato noc byla pro nás i letos tichou a svatou...

Jana

Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/>

Když Bůh mlčí

Vstoupit do ticha nevyslyšených modliteb

Pete Greig

Před nějakou dobou jsem vám, čtenářům Petrklíče, představil knihu „Když se zlé věci stávají dobrým lidem“ od židovského rabína Kushnera. Tehdy jsem nešetřil chválou. Kushnerovo zamyšlení nad lidským utrpením mi připadalo – a stále připadá – jako velmi zdařilá pomůcka pro všechny, kdo chtějí podpořit a doprovázet blízké, které zasáhla nějaká životní bolest. Docela

nedávno, když jsme s manželkou a dětmi prožívali lidsky těžko pochopitelné, brzké úmrtí jednoho skvělého, velmi vzácného člověka, nabídl jsem tuto knížku rabína Kushnera jako útěchu manželce. Pozitivní bylo, že společné zamyšlení nad Kushnerovými postoji a názory nás s manželkou vedlo k debatám, při kterých jsme jakous-takous útěchu našli. Stále zůstávalo ale mnohé nevyřčené, bolavé a

kontroverzní. Manželka mne upozornila, že se Kushner zřejmě v některých závěrech dopouští teologických nesrovnalostí.

Přes tyto nesrovnalosti nadále knihu rabína doporučuji všem, kdo chtějí utěšit druhé. Stejně tak postupují i řeholní sestry v jednom anglickém klášteře, které prý říkají: „Každý týden rozdáme alespoň pět výtisků této Kushnerovy knihy jako útěchu. To, že tam jsou teologické nesrovnalosti, vyřešíme později.“

Knihy anglického autora Pete Greiga *Když Bůh mlčí*, se zabývá velmi podobným tématem, jako kniha „Když se zlé věci stávají dobrým lidem.“ Centrum pozornosti je zaměřeno ale o kousek dále: nejen „Proč se tyto věci stávají“, ale „Proč není každá naše modlitba vyslyšena?“ My sami jsme se s manželkou a dětmi i s přáteli v komunitě poctivě a velmi intenzivně modlili za uzdravení našeho známého. Přesto po deseti měsících nemoci a po deseti měsících modliteb rakovině podlehl. Toto naléhavé „Proč“ je tedy i pro nás samotné aktuální.

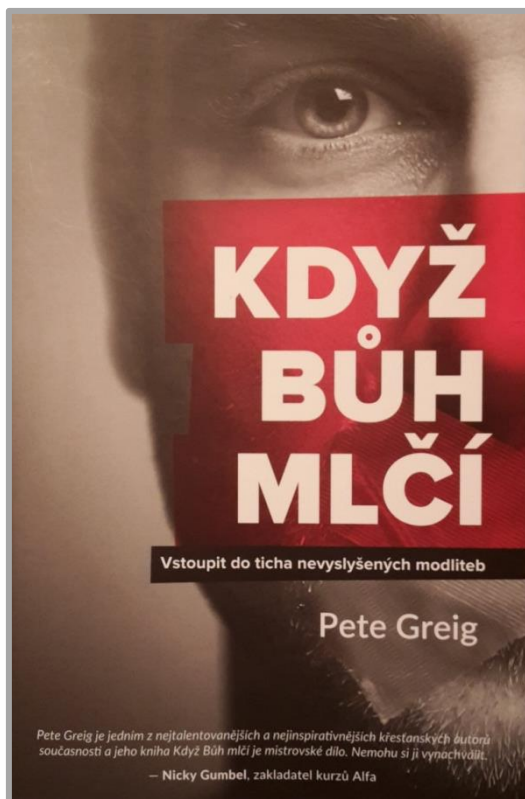
Ve chvíli, kdy jsem po knize *Když Bůh mlčí* v knihkupectví sahal, neměl jsem nicméně žádný konkrétní důvod, proč se nevyslyšenými modlitbami hlouběji zabývat. A jakmile jsem se do knihy začel, zprvu jsem trochu znejistěl, zda jsem nepodlehli mylnému prvnímu dojmu a nekoupil zbytečně 270 stran bezobsažného textu. Pete Greig mne však záhy ubezpečil o opaku a čím více jsem se do knihy ponořoval, tím více rostl

můj obdiv k mladému autorovi.

Knihy *Když Bůh mlčí* je kvalitní a robustní stavbou, která stojí na pevných základech Bible a katolické tradice. Autor nás na půdorysu Zeleného čtvrtku a velikonočního tridua provází dobře čitelnou strukturou období života, kterým zřejmě čas od času každý z nás prochází: S velkou vírou a důvěrou se modlíme, aby Hospodin „od nás odňal kalich, který nám zcela jistě chutnat nebude. V těch chvílích možná ještě dokážeme vyslovit i Ježíšovo: „Ale ne, jak já chci...“, většinou to ale nebereme moc vážně a trváme na „odnětí toho kalicha.“ Na Velký pátek nám pozvolna dochází, že nás kalich přece jen nemine a cítíme se opuštěni a zrazeni, protože Bůh, který má být spolehlivý a k nám (především k nám!) milosrdný, naši objednávku očividně přehlédl. Nejpozději zde se začínáme poohlížet po Boží vůli a v lepším případě si připouštět, že nemusí být zcela v souladu s vůlí naší.

Po celou Bílou sobotu se utápíme v pochopitelné nejistotě a strachu. Kde je Bůh?

Stejně, jako Kristovi učedníci. Pokud my sami procházíme tímto „obdobím noci“, obdobím „mlčícího Boha“, můžeme učedníkům závidět, že oni se v této nejistotě zmítali pouze jediný den – přesněji zřejmě jeden a půl dne a dvě noci. Napadá mne ale, že my máme na druhou stranu oproti učedníkům nepřehlédnutelnou výhodu, že víme, jak to dopadlo. My se můžeme spolehnout, že poslední slovo má Zmrtvýchvstání. Velikonoční nedělí, jako „živou nadějí“

také Pete Greig svoji knihu uzavírá. „Ježíš se i dnes zjevuje jako první těm (a skrze ty),“ píše Pete s odvoláním na setkání Marie Magdalény s domnělým zahradníkem, „kteří snášejí utrpení s věrností, a aniž by přestali chválit. „Blaze plačícím,“ říká Ježíš.“

Kniha Když Bůh mlčí není, pochopitelně, jedinou knihou na světě, která by se zabývala tématem nevyslyšených modliteb nebo „Božím mlčením.“ Není jedinou, není první a není ani poslední. Přesto je v mnohém jedinečná. Kniha je velmi upřímná, férová. Čtenář v ní nenarazí na jednoduché, laciné rady, na bagatelizaci těžkostí života, ani na nemístné „strašení“ temnými silami. Přestože autor nabízí mnohá vysvětlení „Proč“ a řadu doporučení „Jak“, ponechává v pokoře dostatek prostoru pro vnímání tajemství života i úmyslů Hospodinových, které „...nejsou úmysly našimi.“

Na závěr knihy zařadil autor zcela ojedinělého „Průvodce pro rozhovory v menších skupinkách“, který dopomůže ve společenství projít „ruku v ruce“ obdobím, kdy naše modlitby vyslyšeny

nejsou.

Pete Greig odkazuje ve své knize na celou řadu děl, ze kterých sám čerpal a tím osvědčuje svoji poctivost v hledání odpovědí i svoje nemalé schopnosti autora. Samotné načtení mnoha pramenů, byť těch nejhodnotnějších, by samo o sobě nemuselo postačit k vytvoření přínosného díla. Tím nejzákladnějším zdrojem zůstává pro Peteho Bible. S biblickými texty pracuje nejen pro „doplnění kontextu“, ale jako se základním zdrojem Božího slova, které nás stále doprovází. Pete sám má s modlitbami – i s těmi nevyslyšenými – nezanedbatelné zkušenosti. Jeho manželku trápí dlouholeté zdravotní omezení. Pete založil modlitební společenství, které setrvává na modlitbách 7 dní v týdnu, 24 hodin denně. Toto společenství modlitby vzniklo v roce 1999 a dnes je dnes rozšířeno do více než stovky zemí po celém světě! A na samém začátku stála jedna jediná událost: Pete doopravdy uvěřil v Ježíše.

Mirek

Fond PULS pro brněnskou diecézi

Převzato z brněnského biskupství

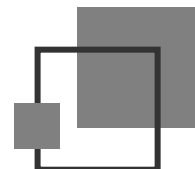
V neděli 24.9.2017 vyzval otec biskup Vojtěch k zapojení se do Fondu PULS – Fondu na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze. Správcem tohoto fondu byl jmenován R. D. Mgr. Pavel Kafka, který za námi do Kuřimi přijede 21. ledna 2018. Je plánována bohoslužba a také představení fondu na podporu kněží a pastorační PULS.

Mohl byste nám Fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze, v jehož čele stojíte, stručně představit?

Fond byl zřízen jako organizační složka brněnského biskupství. Řídí ho správní rada podle biskupem schválených stanov a je kontrolován

ekonomickou radou diecéze. Jeho úkolem je shromažďovat prostředky na materiální zajištění kněží a pastorační naší diecéze.

Výdaje fondu směřují do tří oblastí: **kněžím** – jedná se o prioritní oblast, která pokrývá náklady na mzdy a výdaje spojené s formací a vzděláváním kněží,

farnostem – náklady na zajištění technické a ekonomické agendy farností, tj. vedení účetnictví, administraci dotačních žádostí, zajištění stavebních akcí apod. a **diecézi** – každý rok je podpořen jeden vybraný projekt, který odpovídá na aktuální potřeby a výzvy v diecézi.

Vznik fondu souvisí se změnou stávajícího způsobu přispívání věřících na potřeby diecéze. Do loňského roku přispívala každá farnost na potřeby diecéze deseti procenty ze svých příjmů, této praxi se říkalo „desátek“. Nový způsob je postaven na vizi velké rodiny malých dárců. Právě k realizaci tohoto záměru byl zřízen fond, do kterého mohou dobrovolně podle svých možností přispívat i jednotliví dárce. Tyto dary jsou projevem spoluodpovědnosti za život brněnské diecéze.

Z jakých zdrojů pochází finanční prostředky, kterými fond disponuje?

Cílem je, aby většina finančních prostředků pocházela od dobrovolných dárců, kteří se registrují jako donátoři a svým pravidelným darem chtějí podporovat kněze a pastorační práci v naší diecézi. Dalším příjmem fondu je účelová sbírka, která proběhla ve všech kostelích v neděli 24. září 2017. Poslední zdroj příjmů tvoří roční příspěvky farností. Ty jsou stanoveny částkou 280 korun za každou dospělou osobu ve farnosti a procenty z hospodaření s farním majetkem.

Od ročního příspěvku farnosti je odečtena výše zářiové sbírky ve farnosti a všechny dary donátorů, kteří si při registraci přáli, aby jejich dar byl započten do zvolené farnosti. Smyslem tohoto na první pohled složitého způsobu započítávání darů donátorů je, aby každý donátor svým darem podpořil nejenom život v diecézi, ale i svou vlastní farnost. Dar do fondu je i dar farnosti.

Pro mnohé z nás je slovíčko „donátor“ zcela novým pojmem. Mohl byste nám ho přiblížit?

Slovo donátor pochází z latiny (donum = dar, donator = dárce) a církevní tradice takto označovala dárce odedávna.

Donátorem brněnské diecéze se může stát každý, kdo se zaregistruje jako dárce a svým darem chce podpořit život církve. Ve mně osobně navíc slovo donátor evokuje pocit hrdosti na to, co podporuji a pod co jsem ochoten se podepsat. Poprvé jsem se s tímto slovem setkal během studií v Římě, kdy jsme se každý den modlili za donátory naší české koleje Nepomucenum. Díky tomu mám donátorství spojeno s projevy duchovní vděčnosti. Proto je za všechny donátory fondu obětována mše svatá a jsou provázeni každodenní prosbou o Boží požehnání.

Přiznám se, že mne velmi zaujalo slovní spojení „velká rodina malých dárců“

Velká rodina malých dárců je nosnou myšlenkou fondu. Stále jsou aktuální slova sv. Jana od Kříže, že dárce je víc než dar. Lidé ochotní se zapojit do života diecéze, a to třeba i prostřednictvím finanční podpory, jsou cennější než dary samotné. Ochota stát se donátorem je především gestem, kterým dávám najevo, že mi záleží na budoucnosti církve. V současné době je již registrováno bezmála 1400 donátorů a každý den se tato velká rodina malých dárců rozrůstá o další.

Jakou formou se do podpory fondu mohou zapojit jednotlivci nebo rodiny?

Nejdříve bych zmínil podporu duchovní. Stále platí, že bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Důležitá je rovněž podpora v podobě zpětné vazby na činnost fondu, šíření jeho dobrého jména, propagace fondu ve

farnosti nebo nabídka profesní pomoci. Neméně důležitá je pomoc finanční. Každý je zván k donátorství, a tak přispět k tomu, aby brněnská diecéze pulzovala životem. Kdo se chce zapojit, může se zaregistrovat na fond.biskupstvi.cz nebo prostřednictvím přihlášky na letácích, které jsou v kostele. Následně obdrží pokyny k zaslání daru a kartu donátora.

Kam je možno se obrátit pro více informací o fondu, jeho aktivitách a

také o možnostech zapojení se do jeho činnosti?

Veškeré informace jsou dostupné na stránkách fond.biskupstvi.cz nebo v tiskovinách, které se průběžně distribuují do farností. Další možností je naše společné setkání při (a po) mši svaté v neděli 21.ledna.2018, kdy přijedu do kuřimské farnosti.

Děkujeme za rozhovor

*R. D. Mgr. Pavel Kafka (*1974) je kněz brněnské diecéze. Po studiu na CMTF-UP v Olomouci a na Papežské lateránské univerzitě v Římě působil od r. 2002 jako farář ve farnosti Kunštát na Moravě a následně od r. 2009 jako děkan v Hustopečích u Brna. Od 1. 8. 2016 je biskupským delegátem pro materiální zajištění kněží a pastorače a byl pověřen správou Fondu na podporu kněží a pastorače brněnské diecéze*

Poděkování zpěvačky Hany Škarkové

Velmi si vážím ocenění KuKuČ za rok 2017, už proto, že jsem s Kuřimí již několik let spjata, a to zejména právě kulturně a hudebně, dále pak proto a také, že je to mé první ocenění právě za dramaturgii a koncepci, protože mým snem a životním cílem je tvořit.

Děkuji všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto koncertu, zejména pak panu Davidu Keprtovi, který když mě zpočátku oslovil a já přišla právě s touto koncepcí programu, tak téměř obrátil oči v sloup se slovy – no to Kuřim nepřežije. Já byla přesvědčena o tom, že nejen přežije, ale skrze netradiční atmosféru koncertu vychutná nový zážitek.

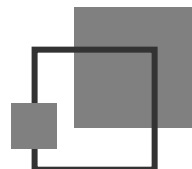
Současná televize je plná reklam typu „tradiční ale s novou recepturou“, v novém balení, ještě bohatší, plnější, lepší... My jsme přišli s brněnskými umělci s tradiční hudbou, ale v novém balení.

Děkuji za svolení a spolupráci Římskokatolické farnosti Kuřim a podporu města Kuřim. Děkuji za nominaci a následně udělení této ceny.

Děkuji tedy panu Tomáši Krejčímu, violoncellovému kvartetu Solitutticelli, panu Martinu Opršálovi, Markovi Pařovi, Ivetě Krulové a Smíšenému pěveckému sboru Rastislav pod vedením pana Jaroslava Martináska, kteří na koncertě účinkovali a byli ochotni spolupracovat i za velmi stísněných finančních podmínek.

Věřím, že město Kuřim bude nadále podporovat mladé umělce a kulturu obecně, a že jí dopřeje minimálně rovnocenné podmínky, jako například sportu. Protože i duchem je živ člověk.

Hana Škarková

Betlémská naděje k vymalování pro naše děti

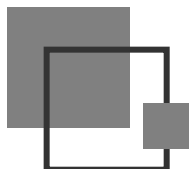
Převzato z: www.deti.vira.cz

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 4. 3. 2018

Redakční rada: Hana Prokopová, Jana Kolaříková, Dáša Montágová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Petr Prokop, Mirek Strašák.

*Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz*

Pořad vánočních bohoslužeb

Den	Liturgický kalendář	Přehled bohoslužeb
Neděle 24. 12. 2017	4. neděle adventní Štědrý den	8:00 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Mor. Knínicích 15:00 dětská mše sv. v Kuřimi 22:00 půlnoční mše sv. v Kuřimi za doprovodu farního sboru
Pondělí 25. 12. 2017	Slavnost Narození Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi + sbor 11:00 mše v Mor. Knínicích
Úterý 26. 12. 2017	Svátek sv. Štěpána	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Mor. Knínicích
Neděle 31. 12. 2017	Svátek Sv. rodiny, sv. Silvestr	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Mor. Knínicích
Pondělí 1. 1. 2018	Nový rok Slavnost Matky Boží Panny Marie	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Mor. Knínicích
Pátek 5. 1. 2018	Vigilie Slavnosti Zjevení Páně	16:45 mše sv. v Kuřimi 18:00 mše v Mor. Knínicích
Sobota 6. 1. 2018	Slavnost Zjevení Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi
Neděle 7. 1. 2018	Slavnost Křtu Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v Mor. Knínicích 18:00 Tříkrálový koncert